

РЕШЕНИЕ

№ 6133

гр. София, 24.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 20 състав, в публично заседание на 05.10.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Светлана Димитрова

при участието на секретаря Мариана Велева, като разгледа дело номер **4933** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.268 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.

Образувано е по жалба на И. Т. Г., ЕГН: [ЕГН], чрез представител по пълномощие адв. Г. И. от САК, със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.1, срещу Решение № ПИ-186/09.05.2022 г. на директора на ТД на НАП-С., с което на основание чл.267, ал.2 т.6 ДОПК е оставена без разглеждане жалбата на Г. срещу действията на публичния изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП-С. М. Н., обективирани в съобщение за насрочване по опис изх. № С220022-220-0001272/06.04.2022 г., като недопустима, поради липса на правен интерес.

В жалбата се твърди, че оспореното решение е неправилно и незаконосъобразно поради неспазване на установената форма, противоречие с материалния закон и целта на закона и при допуснати съществени процесуални нарушения. Неправилно е прието от административния орган, че насрочването на опис не представлява действие по принудително изпълнение по смисъла на чл.266, ал.1 ДОПК и не засяга интересите на длъжника. Неотносими са мотивите в решението, отнасящи се до възбрана на имота. Цитираното тълкувателно решение на ВКС се отнася до друг ред на принудително изпълнение, а не този по ДОПК. Претендира присъждането на разноски по списък.Представя писмени бележки.

Ответникът – директор на ТД на НАП – С. чрез процесуалния си представител юрк. А. оспорва жалбата като неоснователна. Претендира присъждането на юрисконсултско

възнаграждение.

Съдът, след като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, доводите и становищата на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Срещу жалбоподателя е образувано изпълнително дело №[ЕИК]/2016 г. за събиране на публични държавни вземания. На длъжника е изпратено съобщение за доброволно изпълнение изх.№ С170022-048-0057870/28.04.2017 г. За обезпечаване на вземането е наложен запор върху лек автомобил марка „О.“ с рег. [рег.номер на МПС] и възбрана върху недвижим имот, собственост на длъжника. На 26.04.2022 г. със Съобщение за насрочен опис изх. № С220022-110-0001272/06.04.2022 г. е насрочен опис на запорираното МПС и на възбранения недвижим имот. С жалба вх.№ 94-И-249/26.04.2022 г. Г. е обжалвал действията на публичния изпълнител, в частта, с която е насрочен опис на възбранения недвижим имот, като в жалбата се твърди, че това е единственото жилище на длъжника и на основание чл.213 ал.1, т.2 ДОПК върху него не може да се насочва принудително изпълнение. С оспореното решение № ПИ-186/09.05.2022 г. директорът на ТД на НАП-С. е оставил жалбата без разглеждане като недопустима поради липсата на правен интерес. В мотивите на решението е изложено, че насрочването на опис не обективира действия по принудително изпълнение по смисъла на чл.266, ал.1 ДОПК. Решаващият орган приема, че съгласно Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. по т.д.№ 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС запор/възбрана върху несеквестрируеми имущество е допустим. Само осребряването на такова имущество е недопустимо.

При така установените факти съдът достига до следните правни изводи:

Обжалваното Решение № ПИ-186/09.05.2022 г. е акт, подлежащ на съдебен контрол. При преценката на законосъобразността му следва да се провери дали актът е издаден от компетентен орган и в предписаните от закона форма и съдържание, както и спазени ли са процесуално-правните и материално-правните разпоредби. Съдът намира, че решението е издадено в предписаната от закона писмена форма с означение на фактическото и правното основание за издаването му. Обжалваното решение е издадено от компетентен орган по смисъла на чл. 267 от ДОПК - директора на ТД на НАП - С.. В хода на административното производство не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, обуславящи отмяната на административния акт.

По приложението на материалния закон:

Съгласно чл.266, ал.1 ДОПК на обжалване подлежат действията на публичния изпълнител. Чл. 226, ал.1 ДОПК определя, че в изпълнение на правомощията си публичният изпълнител издава постановления и разпореждания, а съгласно ал.2 за всяко предприето и извършено действие от публичния изпълнител се съставя протокол, в който се отбелязват датата и мястото на съставянето му, предприетите действия, направените искания, постъпилите суми и направените разноски. Извършването на опис е едно от действията на публичния изпълнител по събиране на дължимите публични вземания и е регламентирано в чл. 233, ал.1 ДОПК. Това действие - извършването на опис, подлежи на самостоятелно обжалване съгласно разпоредбата на чл.266, ал.1 ДОПК. Самото насрочване обаче на опис обаче не представлява действие по принудително изпълнение, такова е самото извършване на опис. Насрочването на опис е подготвително действие към принудително изпълнение

чрез извършването на опис и не подлежи на самостоятелно обжалване. Следователно жалбата срещу действията на публичния изпълнител, обективирани в обективирани в съобщение за насрочване по опис, е недопустима и законосъобразно административният орган е оставил тази жалба без разглеждане.

С оглед изложеното съдът намира, че жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

На основание чл. 81 ГПК във вр. с § 2 ДР на ДОПК съдът следва да се произнесе по претенциите на страните за присъждане на разноски. Ответникът не е представил списък на разноските по чл. 80 ГПК, но това обстоятелство не освобождава съда от задължението по чл. 81 ГПК, а единствено лишава страната от правото да иска изменение на решението в частта на разноските.

Предвид изхода на делото и по аргумент от противното на чл. 161, ал. 1, изр. 1 ДОПК искането на жалбоподателя за присъждане на разноски по списъка по чл.80 ГПК е неоснователно, като при отхвърляне на претенция за разноски, съобразно константната практика на ВКС, не се постановява нарочен диспозитив.

При този изход на делото и на основание чл. 161, ал. 1, изр. трето ДОПК, във вр. с чл.78 ал.8 от ГПК и чл.37 от Закона за правната помощ във вр. с чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева.

Така мотивиран, съдът

Р Е Ш И:

ОХВЪРЛЯ жалбата на И. Т. Г., ЕГН: [ЕГН], със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.1 срещу Решение № ПИ-186/09.05.2022 г. на директора на ТД на НАП-С..
ОСЪЖДА И. Т. Г., ЕГН: [ЕГН], да заплати на ТД на НАП-С. юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 /сто/ лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: